

Yleisurheilu

Yleisurheilu tuli seuran lajivalikoimaan mukaan ihan seuran perustamisesta lähtien, sillä jalkapalloilu vaati myös vähillä vaihtelukuksi muutakin urheilun harrastamista ja osa jäsenistämme oli suuntautunut täysin yleisurheiluun. Liityimme pitäjän keskusseuraan Säämingin Urheilijoihin ja sitä kautta Suomen Voimistelu- ja Urheiluliittoon. Jäsentenvälisten kilpailujen lisäksi alkuaikoina olivat seuraottelut suuressa suosiossa. Niitä käytiin muita SÄU:n kyläosastoja vastaan sekä Enonkosken Urheilijoihin kuuluvia Kosken Poikia ja Karvilan Kivekkäitä vastaan. Hiesun kentän valmistuttua 1957 alettiin järjestää myös isompia kilpailuja kuten SÄU:n ja Säämingin kunnan mestaruuskilpailuja. Olen tähän jäljentänyt Hakan johtokunnan kokouksen pöytäkirjan elokuun 8. päivästä 1959. Siinä kokouksessa valmistauduttiin 15. - 16. päivinä elokuuta pidettäviin pitäjänmestaruuskilpailuihin.

800 m.	Timo Tiilikainen	17 v. 4 v. 20 m.	Jorma Vammikainen.
3000 m.	Timo Tiilikainen	15 v. 100 m.	Jorma Vammikainen.
pituus.	Arho Ruuskanen, Arno Vauhkonen	pituus.	Jorma Vammikainen.
3 mailia.	Esko Viskkonen, Reino Vepsäläinen	100 m.	Arneli Soini, Raili Soini.
	Arho Ruuskanen, Matti Laurio,	pituus.	Arneli Soini, Raili Soini.
	Reino Vepsäläinen, Esko Viskko-	koulu.	Arne Tiilikainen.
	nen, Tuomo Loikkanen.		
	Matti Laurio, Reino Vauhkonen.		Johtokunta:
	Arho Ruuskanen, Esko Viskkonen.		
Koulu.	Jussi Penttar, Matti Vissala,		Arno Lohrman
	Arho Ruuskanen, Matti Laurio.		(puh. joht.)
Kiekkor.	Arho Ruuskanen, Jussi Penttar.		
Kiekkos.	Arho Ruuskanen, Jussi Penttar.		
4 + 100 m. viest.	1:n joukkue.		
	Arno Vauhkonen, Esko Viskkonen,		
	Tuomo Loikkanen, Arho Ruuskanen.		
4 + 100 m. viest.	2:n joukkue.		
	Timo Viskkonen, Matti Laurio,		
	Reino Vepsäläinen, Esko Viskkonen.		
400 m.	Matti Laurio, Reino Vepsäläinen,		
800 m.	Kiekkor.		
Koulu.	Matti Laurio, Reino Vepsäläinen.		
Koulu.	Matti Laurio.		

Näissäkin kilpailuissa urheilijamme voittivat kymmenkunta pitäjänmestaruutta mm. äsken mainittu 4 x 100 metrin viestijoukkue voitti kultamitalin ja kakkojoukkuekin ylti pronssille. Se oli osoitus siitä, että jalkapalloilu kehittää nopeutta, ja hypyissä voitettut mitalit osoittavat palloilijoiden ponnistusvoiman ja kimmoisuuden.

Vuosien aikana yleisurheilijamme ovat voittaneet varmaan satakunta pitäjänmestaruutta ja kymmeniä piirinmestaruuksia. Parhaimpana saavutuksena hohtaa kuitenkin Asko Ruuskasen SUOMEN MESTARUUS nuorten sarjan kolmiloikassa vuodelta 1957, jolloin tulos oli 14,35.

Monet näissä kylissä muistavat Haukaniemäläisen maanviljelijän, Arvi Iksen, innokkaan urheilun monitoimimiehen, joka uhrasi kaiken vapaa-aikansa urheilun, erikoisesti yleisurheilun ja hiihdon eteen. Oman aktiiviuransa jälkeen hän oli aina siellä, missä urheilun eteen tarvitsi tehdä työtä. Urheilusta hän jaksoi puhua ja puurtaa nuorison hyväksi, vaikkei hänellä omaa perhettä ollutkaan. Hän oli näiden seutujen Tahko Pihkala.

Kun Arvi talvella 1960 kuoli 62-vuotiaana, heräsi urheiluseuramme keskuudessa ajatus muistaa häntä omilla muistokilpailuilla. Keräsin Arvin urheilutovereilta ja muilta kyläläisiltä mittavan muistopalkintosumman. Rahaa kertyi yli kaksikymmentätuhatta sen aikuista markkaa ja sillä ostimme palkinnon,

jonka nimitimme "ARVIN MALJAKSI". Tauno Puronaho, Riennon silloinen monitoimimies, arvioi sen silloin arvokkaammaksi kiertopalkinnoksi koko SVUL:n Suur-Savon piirissä. Ilmankos PIIRIKUNNALLISET ARVI IKOSEN MUISTOKILPAILUT, jotka järjestettiin elokuun 31. päivänä, eli Arvin päivänä, veti osanottajiksi aina koko piirin parhaat urheilijat. Kilpailuja pidettiin kahdeksana kesänä vuosina 1960 - 1967. Palkinnon säännöiksi tuli, että sen sai vuodeksi haltuunsa kilpailuissa parhaimman tuloksen pistekirjan mukaan saavuttanut. Edelleen palkinnon säännöissä oli, että se on ikuisesti kiertävä ja voittajalle annettiin vuosittain omaksi palkinnon pienoismalli. Palkinto on nyt jämähtänyt Reino Vepsäläisen palkintokaappiin, josta se lähtee liikkeelle sen jälkeen, kunhan Arvin kisat toivottavasti joskus elpyvät uudelleen eloon.

Ensimmäisen kerran Arvin maljan voitti 1960 Asko Ruuskanen 3-loikkakilpailun voitollaan. Hän voitti palkinnon myös vuosina 1962 ja 1964. Keihäänheitäjät, Riennon Olavi Inmanen 1961, Riennon Pentti Honkanen 1963 ja Rantasalmen Urheilijoiden Viljo Janhunen 1965 rikkoivat voitoillaan kolmiloikkaajien rintaman, mutta Reino Vepsäläinen palautti palkinnon jälleen kolmiloikkaajille voittamalla palkinnon vuosina 1966 ja 1967 omaan palkintokaappiinsa. Asko Ruuskanen on ollut seuramme ehdottomasti paras yleisurheilija, mutta Reino Vepsäläinen on ollut lähes hänen veroisensa. Askon paras 3-loikkatulokseen 15,53 ja Reinon 15,50 ja kumpainenkin on

hypännyt pituutta reilusti yli 7 metriä.

Nuorten SM:n lisäksi Asko saavutti myös miesten sarjassa kolmiloikan hopeaa v. 1963 ja pronssia v. 1961 sekä edusti Suomea yli kymmenessä maaottelussa. Erikoisin voitto Asko Ruuskasen urheilu-uralla lienee, kun hän Etelä-Afrikkaan suuntautuneella kilpailumatkallaan voitti Etelä-Afrikan kolmiloikkamestaruuden. Reino Vepsäläisellä on myös ainakin yksi kansainvälinen voitto tilillään. Sen hän saavutti kilpaillessaan Tallinnassa Eestissä. Muita hyviä yleisurheilijoita olivat pikajuoksijat ja hyppääjät Osmo ja Tuomo Loikkanen, Pauli Taskinen, Esko Vellonen, Timo Vellonen, Aarno Honkanen, Esko Nikkonen, Matti Laurio ja nuoremasta päästä Jorma ja Jouko Hannikainen, Ossi Loikkanen, Martti Aalto jne.

Voimalajeissa, kuulassa, kiekossa ja keihäessä jylläsivät mm. sellaiset nimet kuin Jussi Pantsar, Erkki ja Aulis Liukko, Matti Loikkanen, Helmer Naukkarinen, Touko Halonen ja Kauko Nikkonen. Pitempien matkojen juoksussa 800 metristä lähtien olivat parhaat Tiilikaisen veljekset Seppo ja Timo. He menestyivät ihan hyvin piirikunnallisella tasollakin. Nuorempaa maileripolvea edusti Heikki Liukko vanhemman mailerin, Nestor Liukon poika, saavuttaen hyviä tuloksia. Seurassa oli myöskin silloin hyviä naisurheilijoita, Aira Tiilikaisen, Anneli ja Raili Soinin, Terttu Ripatin nimet vilahtelevat pitäjänmestaruuskilpailujen tulostuetoissa. Kunhan Arvi Iksen muistokisat toivon

mukaan palaavat taas kilpailukalenteriin, uskon niiden kisojen osanottajaluettelosta löytyvän myös seuramme hyvien urheilijoiden jälkikasvun. Mika, Timo ja Olli Ruuskanen ovat Suomen parhaimmistoa lajeissaan, kirkkaimpana helmenä Timon SUOMEN MESTARUUS korkeushypyssä ja loistava ennätysensä 222 cm. Myöskään Reino Vepsäläinen ei tarvitse hävetä 16-vuotiaan poikansa Villen saavutuksia, korkeus 190 cm ja kolmiloikka 13,60 m. Hakassa nuoruusvuotensa toiminut hyvä

Hakassa harrastettiin ihan seuran perustamisesta lähtien voimakkaasti myös yleisurheilua. Vierellä kuvia parhaimmista yleisurheilijoistamme.

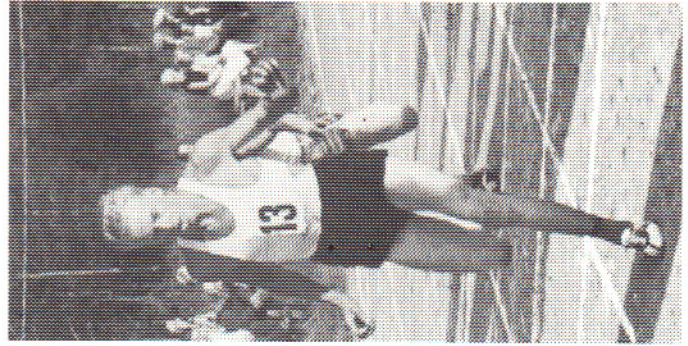
Vasemmalla Asko Ruuskanen, moninkertainen maaotteluedustaja ja nuorten SM-mies, paras tulos 3-loikassa 15,33.

Keskellä Rauno Vepsäläinen, paras tulos 3-loikassa 15,50, monia piirinmestaruuksia.

Oikealla hyppää pituutta Hiesulla järjestetyissä pitäjänmestaruuskilpailuissa Anneli Soini. Haukiniemen opettaja Varpu Kosonen on valmiina mittaamaan Annelin tuloksen.

jalkapalloilija ja jääkiekkoilija Risto Ripatti voi olla syystä ylpeä tyttärensä Katjan ja Tanjan jo tähän astisiinkin urheilutuloksiin. Katja voitti viime kesänä 14 v. tyttöjen sarjassa SVUL:n SUOMEN MESTARUUDEN 6-ottelussa SE-tuloksella ja samoissa kisoissa myös keihään SUOMEN MESTARUUDEN. Tämän talven SM-hallikisoissa Kuopiossa hän voitti 16 v. sarjassa taas SUOMEN MESTARUUDEN keihäänheitossa. Uskon, että osanottajaluettelossa on silloin myös kylän tämän hetken suurlupauksen Eeva-

Liisa Kaartisen nimi. Tämä Kaartisten vanhan urheilusuvun edustaja voitti viime kesänä SVUL:n Suur-Savon piirin mestaruuskilpailuissa sarjassaan 800 m ja 60 m juoksujen sekä korkeushypyn kultamitalit ja oli pituushypyssä hopealla. Näin kylän yleisurheiluperinteekin jatkuvat ja seuran viime vuosien nousukauden puheenjohtaja Aimo Kaartinen voi esikuntineen: Ritva ja Olli Loikkanen, Juha Saunisto, Jukka Laurio, Aulis Haapiala, Teija Arokivi ym., olla tyytyväinen seuran yleisurheilutoimintaan.

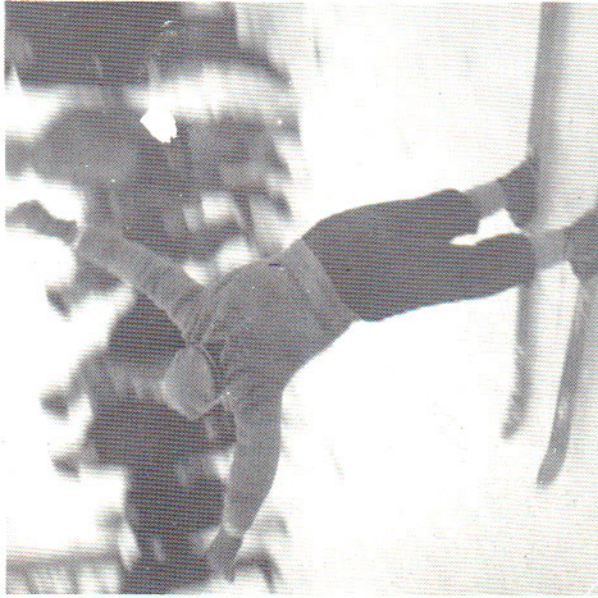
Yleisurheilun harrastuksessakin oli laajuutta, sitä todistaa tämä kuva kun kaksi Hakan joukkuetta ovat hakemassa mitalejaan SÄU:n mestaruuskilpailuissa. Ykkösjoukkue kultaisia ja kakkosjoukkue pronssisia mitaleja.

Kuva jääkiekko-ottelusta Likolammelta, jossa pelattiin ennen siirtymistä Loikkalan Suoniitylle. Lehtiniemen joukkueen Matti Forss on ohittanut Hakan hyökkäyskolmikon Mikko Sallinen, Jaakko Vellonen, Esko Hiltunen, mutta Esko Vellonen on vielä tilanteessa mukana maalivahti Aulis Liukon kanssa.

Hakan talviurheilu

Leo Taskinen Lavakankaan mäen alastulorinteeseen laskeutumassa.

Hiihto

Hiihto kuuluu seuran perustamisesta lähtien talvisiin urheilumuotoihin. Jäsentenvälistä ja suurempiakin kilpailuja järjestettiin joka talvi. Erikoisesti nappulahiitoja, sen aikaisia "hopeasompia", oli melkein joka pyhän aikaan kevättalvella Haukiniemessä ja Juvolassa. Kilpailupaikat olivat vuorotellen eri talojen maastossa ja huolto pelasi hyvin, sillä kilpailutalojen emännät pitivät huolen mehu- ja vehnästarjoilusta kilpailijoille. Hyviä hiihtäjiä

olivat Kauppisen suvun serkukset, Hiesun Halosten suvun serkukset, Markku Herranen, Ripatin sisarukset, veljekset Esko ja Esa Muhonen, Juvolan Taskisen veljekset ja Aallon sisarukset ja monet muut innokkaat hiihtäjät. Hakan alkuvuosien parhaita aikuishiihtäjiä olivat Esko Ikonen ja Halosen veljekset Taisto, Touko ja Eino. Saimme 1950 - 60-lukujen vaihteessa järjestettäväksemme Säämingin kunnan hiihtomestaruuskilpailut ja, koska meillä oli mäki Lavakankaalla, laitoimme myös mäenlaskun kilpailulajiksi. Mäen olimme rakentaneet talkoilla Eemil Muhosen maalle Mutelikon notkon kupeeseen. Myymälänhoitajana kylän kaupassa toimi silloin Martti Koskivirta, joka Jyväskylässä asuessaan oli saanut kovan innostuksen mäenlaskuun. Hänen ohjeittensa mukaisesti saimme alastulorinteeseen oikean "profiilin" havuja ja pehkuja lumen sekaan tampaten. Siinä oli oikein puusta rakennettu lähtötornikin ja siinä hypättiin noin 25 - 30 metriä. Voin vakuuttaa, että tyytlejä oli monenlaisia, kunhan ei joku olisi jo hypännyt tällä nykyisellä V-tyylilläkin. Meillä oli silloin jo mäkisuksiakin, joita samanaikaisesti kylässä toimineen veistokoulun oppilaat, kylän omat pojat, valmistivat. Etenkin nykyinen pitäjäneuvos Leo Taskinen oli taitava suksen tekijä.

Veistokoulu, joka toimi Säämingin pohjoisen maamiessseuran aloitteesta kylässämme kahtena vuotena, oli kylän nuorille myös muullakin tavoin hyvin tärkeä

opinahjo eikä vain kädentaitojen opetuspaikka. Oppilaiden kesken käytiin kovia keskusteluja milloin mistäkin aiheesta ja kilpailtiin tavallisten urheilulajien lisäksi mitä ihmeellisimmissä omista, itse keksityissä lajeissa. Ehkä niitä erikoisimpia lienee ollut heinäsiemenkoneen työntö. Toisen talven koulutalon vuokraisäntä Harjun Taavetti Vellonen kertoi, että eräänä päivänä hän luuli niiden lopullisesti seonneen. Taavetti katseli hämmästyneenä, kun tuvan nurkan takaa hurautti heinäsiemenen kylvökone ja mies takana aisoissa kallellaan. Oli käynnissä koneen rasituskoe ja samalla kilpailu siitä, kuka juoksuttaa koneen nopeimmin Harjun talon ympäri. Opettaja Pekka Sinkko seisoi ainainen piippu suussa talon rappusilla ja otti taskukellollaan aikaa kilpailijoille. Kilpailun voittajaa en ole kuullut kerrottavan, mutta koulussa korjattavana ollut kone kesti hyvin rasituksen. Sillä kylvettiin vielä monena keväänä kylän kaikki heinäkylvökset. Veistokoulun oppilaat valmistivat myös taidokkaita palkintoja kylän urheilukilpailuihin. Visakoivusta sorvatut isommat ja pienemmät pytyt saivat sitten kupeeseensa kauniit kaiverrukset koulun oppilas Viljo Piirosen taiteellisista käsistä.

Aikaisemmin mainittu mäkilpailu jäikin ainoaksi Säämingin mestaruuskilpailujen historiassa, sillä muissa kylissä ei mäkιά ollut. Yleisen sarjan voitti seuramme jäsen

Veikko Nikkonen. Hän olikin erinomainen ja hurjapäinen hyppääjä. Hän harjoitteli Polvijärven mäessä, jossa hypyille tuli pituutta suunnilleen saman verran kuin Lavankankaallakin. Seppo Laurio, 18-vuotiaiden sarjan voittaja, saavutti kuitenkin kilpailujen parhaan tuloksen. Myöhemmin Veikko perusti eräiden Varparannan poikien kanssa urheiluseuran nimeltä Haukiveden Vauhti. Kävimme sen seuran kanssa ainakin kerran viestinhiihtokilpailut. Haukiveden Vauhti, joka liittyi Työväen Urheiluliittoon sammahti sitten parin vuoden kuluttua. Pienellä paikkakunnalla ei kai ollut riittävästi mahdollisuuksia kahden seuran toiminnalle. Arvostelematta mitenkään naapuriseuran motiiveja liittovalinnassaan on tässä sopiva kohta mainita se seikka, että Hakan

toiminnoissa ei poliitiikka ole koskaan näytellyt minkäänlaista osaa. Olemme vain hakalaisia ja urheilijoita; poliittista toimintaa

Kuva senaikaisista "hopeasompa" -kilpailuista. Kuva todistaa, että Tuula Kauppinen (12) ja Marja-Leena Laurio (13) osasivat myös sutkajan hiihtotyylin jalkapallotaitojensa lisäksi.

ja politikointia varten paikkakunnalla on kaikille sopivat järjestönsä ja yhdistyksensä.

Vaikka joukkueurheilu on nykyisin vallannut yhä enemmän ja enemmän alaa vapaa-ajan viettäjien keskuudessa on hiihdolla ollut jatkuva kannattajakunta myös meidän seurassamme. Siitä ovat vuosittain pidettyjen kilpailujen suuret osanottajamäärät todisteena ja viimeisin todistus hiihdon vetovoimasta on viime talven kilpailujen tuloluettelo, jossa on nimiä 6-vuotiaiden sarjasta aina 80-vuotiaiden sarjaan saakka.

Jääkiekoilu

Koska Haukiniemessä oli jääurheilua harrastettu jo ennen Hakan perustamista, oli luonnollista, että seura otti sen heti ohjelmaansa. Likolammen jäälle teimme laidat ja ottelujakin alettiin heti pelata, sitä todistaa tilikirjan merkintä 25.3.1955: "Jääkiekkoilijain matkakorvaus 2200 mk." Kyse lienee ollut Makkolassa käydystä matkapelistä. Joukkueemme koostui melkein yksinomaan samoista pojista, jotka pelasimme jalkapalloakin, vain Jaakko Vellonen pelasi yksistään kiekkoa ja otelimme usein myös Ahvensalmea, Savonlinnan kaupunkiosajoukkueita ja Lehtiniemen joukkuetta vastaan. Lehtiniemessä oli silloin vilkasta urheilutoimintaa Metsäliiton sahan ollessa toiminnassa. Lehtiniemen pojista Matti ja Risto Forss pelasivat myöhemmin meidänkin joukkueessamme. Opiskeluaikaanaan Turussa

Matti pelasi sitten jopa TPS:ssä ja Risto tunnetaan Helsingin Sanomien urheilutoimittajana. Turussa jääkiekko-oppinsa saaneesta Matti Partasesta saimme myös mainion vahvistuksen joukkueeseemme, kun hän, vanhempiensa palatessa takaisin kotikyläänsä, tuli haukiniemeläiseksi.

Olosuhteet Likolammella olivat aina vaikeat. Kentän puhdistaminen ennen kuin pääsimme palaamaan, saattoi viedä useamman tunnin. Usein tapahtui, kun lumet oli saatu laitojen yli, että jää halkesi lumen painon johdosta ja kenttä kääntyi mykeväksi. Laidoilla saattoi olla vettä kymmenenkin senttiä. Siinä sitä vain pelattiin, koska innostus oli valtava. Kuusikymmentäluvulla siirryttiin Loikkalan suoniitylle. Siinä ollut kaurasarka tasattiin talkoovoimin ja niin kenttä oli valmis. Mutta mistä siihen jäädytysvesi? Meillä oli mukavat suhteet Savonlinnan palokunnan päällikköön ja PaaVo Forss toikin muutamana syksynä palokuntansa yksikön paloharjoituksiin. Letkut vetäistiin maantien yli Vellosen mutahautaan ja kenttä tuli jäädytettyä. Sitten hoksasimme, että tällainen taajama, niinkuin Haukiniemen kyläkin on, tarvitsee ehdottomasti myös palokaivon. Esitys tehtiin Säämingin kunnalle ja, koska meillä oli esittää ilmainen ja vesirikas kaivon paikka, kunta hyväksyi esityksen. Se vesirikas paikka sattui sijaitsemaan sopivasti kaukalon päädyssä eikä sen jälkeen kenttää jäädyttäessä ole tarvinnut 400 metriä laskua oikaista niinkuin silloin, kun vesi otettiin Mannikkalan mutahaudasta. Kunta rakensi

myös valaistuksen kaukalolle. Suoniityn kaukalo oli ensimmäinen maakenttä Säämingin pitäjässä. Ensimmäiset laidat rakensivat kylän pojat kyläläisten lahjoittamista puista sahatuista laudoista Loikkalan navetan vinnillä.

Jääkiekkomiehenä seuran sihteeri Pauli Liukko on varmaan ollut hyvin onnellinen kirjoittaessaan 29.1.1966 johtokunnan kokouksen pöytäkirjaa "4. §. Päätehtiin järjestää kääkiekkokaukalon viralliset avajaiset 13.2.1966."

Ystävyysottelujen lisäksi pelattiin silloin myöskin monena talvena 60-luvulla ns.

maaseutusarjassa. Eräässä sen ajan pöytäkirjassa lukee, että maaseutusarjaan osallistutaan, jos emme tarvitse matkustaa Laitaatsilta kauemmaksi. Seuran talous lienee sanellut sen päätöksen. Tuo päätös lienee tullut sittemmin peruttua, koska muistan, että Suoniityllä kävi pelaamassa mm. Ristiinan Urheilijat. Heidän kapteeninsa oli silloin Kymen läänin nykyinen maaherra Mauri Miettinen. Oman kylän poikien lisäksi pelasivat vahvistuksina Säämingin silloinen urheiluohjaaja Keijo Bruce sekä Savonlinnan pojista ainakin Juha Leirivaara ja Heikki Laukkanen.

Kenttämme on, kuten jo mainitsin, ensimmäinen maakenttä Säämingissä, ja sen saamisessa kylään oli ratkaisevaa laatua Pauli Liukon ja hänen "komppaniansa", Ossi, Olli ja Tuomas Loikkasen, Risto Ripatin, Jouko ja Heikki Tynkkysen, Mauri ja Hannu Taskisen, Vesa Laurion, Hannu Makkosen, Kari Partasen, Erkki ja Jorma Vellosen, Aulis

Liukon, Esko Mikkosen ym. poikien sitkeän innokas työpanos. Jonkun verran otamme myös me pitäjäneuvos Leo Taskisen kanssa kunniaa siitä asiasta, että kunta tuli niin auliisti mukaan touhuihimme. Nykyinen Savonlinnan kaupunginjohtaja, silloinen Säämingin kunnanjohtaja Vesa Reinikainen, oli urheilumiehenä myös aina myötämielinen Haukiniemestä tulille esityksille. Vesa Reinikainen oli aikoinaan Suomen kärkinimiä yhdistetyn hiihdossa nuorten sarjoissa.

Kiekkokaukalo onkin ollut koko olemassaolonsa ajan seuran talvisen toiminnan keskipiste, mikä onkin aivan luonnollista, sillä ovathan nuoret voineet mennä sinne vielä koulupäivänkin päätyttyä ja vanhempien väki työstä tultuaan. Siellä ei talvisen kaamoksen pimeys ole asettanut toiminnalle rajoituksia. Monet pelit ja turnaukset siellä on vuosien mittaan käyty ja toiminta näyttää jatkuvan vilkkaana

edelleenkin. Menneenä talvena siellä oli mm. neljän kylän, Haukiniemen, Juvolan, Oravin ja Ahvensalmen joukkueiden välinen kaksipäiväinen kaukalopalloturnaus.

Lentopallo on myöskin ollut seurassa harrastettuja urheilumuotoja. Siinä on vuosien mittaan osallistuttu pitäjäsarjaan. Pöytätennistä pelattiin eräinä vuosina hyvinkin innokkaasti ns. rospuuttoajan pelinä, pelattiinpa jopa muutama seuraottelukin Aholahden Vetoa vastaan. Sisähyppy olivat myös eräeseen aikaan suosittu urheilumuoto. Asko Ruuskasen leikekirja kertoo mm. 1956 käydystä seuraottelusta Niittylahden ns. Toivon Urheilijoita vastaan. Ottelu päättyi tasatulokseen. Myös jokunen shakkiturnaus järjestettiin seuran jäsentenvälistä Haukiniemen kansakoululla pitkien talviltojen ratoksi.

Kiekkokentällä osattiin pitää myöskin hauskaa. Kuva on jostakin hupiottelusta Likolammella. Erotuomari Aulis Liukko valmistautuu puhaltamaan pilliinsä, kun naiskiekkolijja Pirkko Laurio on kaatanut poikittaisella mailalla juuri veljensä Matin ja yrittää seuraavaksi samaa temppua Esko Velloselle.

Miten toiminta on rahoitettu ?

Tällainen kylän kokoon nähden valtava urheilutoiminta vaatii tietenkin aika paljon rahaa. Mistä ne varat ovat tulleet?

Yksinkertainen vastaus on, että ensin toiminta rahoitettiin suurelta osin urheilijoiden omasta taskusta. Kun sitten myöhemmin seuratoiminta asettui järjestettyihin uomiinsa, astui kuvaan kylän kuuluisa yhteen hiileen puhaltaminen, loistava talkoohenki. Kaikki kyläläiset ymmärsivät, miten tärkeää on urheilu nuorison kasvattajana ja ohjaajana oikealle raiteelle elämän tiellä senkin jälkeen, kun nuoruuden huumaa on jo haihtunut.

Haukiniemessä on melkein joka talossa ollut aina runsaasti jälkikasvua, joten urheilutyötä on tehty rakkaudesta jälkikasvuun, vaikka oma urheilu-ura onkin jo päättynyt. Silloin ei ollut tietoaakaan sellaisesta hienosta sanasta kuin sponsori, jota nyt käytetään joka kissanristiäisiin valmistautumisessa. Silloin alkuvuosikymmeninä oli taikasana talkootyö ja keräys.

Kun Haukiniemen Haka perustettiin, oli seuran jäsenten keskusteluissa monta kertaa esillä yhteisen kokoontumispaikan, joka samalla toimisi huvipaikkana ja näin toimintaan markkoja tuovana, rakentaminen. Kokouksissa ja keskusteluissa päädyttiin kesätanssilavan rakentamiseen, koska se oli halvin ratkaisu. Päätös tähän ratkaisuun oli siitäkkin syystä helppo, koska Tiilikaisen sisarusten isä, Tauno Tiilikainen oli täysin rinnoin aina tukemassa meitä Haukiniemen

urheilijapoikia. Tauno lupasi, että hän antaa sopivalla hinnalla tanssilavan paikan maaltaan. Hinta olikin sopiva, voi melkein sanoa, että se oli vain symbolinen. Mutta se ei riittänyt, että meillä oli paikka, johon rakentaa urheilutoimintamme Sampo. Alkoi miettiminen, että miten rakentaminen rahoitetaan. Niissä tuumaustalkoissa putkahti ajatus suuren luokan kylätalkoista. Monen aivoriihen tuloksena päätettiin, että otetaan tukinvieritysurakka Rauma-Repolalta. Sinä keväänä heti jäiden lähdön jälkeen oli suunnilleen koko Haukiniemen kylän väki iltaisin tukinvieritystalkoissa. Osa porukasta teki sitä kyllä päivälläkin. Talkoot alkoivat Tevanlahdelta Juvolan puoleiselta rannalta ja päättyivät Varparannalle Runkkelin laiturin seutuville. Joissakin paikoissa vieritysmiehillä oli suuria vaikeuksia, koska vedet sinä keväänä olivat hyvin alhaalla. Esimerkiksi Seuralahdessa, joka on laakea lahti, olisimme joutuneet vierittämään tukkeja noin parisataa metriä ennen kuin ne olisivat olleet "väljäreissä" normaalikonstein. Silloin äsken mainitsemani eräs meidän "kummisetä", Tauno Tiilikainen sanoi, että nyt otetaan taloista hevoset, joilla sitten viimeisiä "jääpualteita" myöten vedätettiin tukit siihen väljäreiden äärelle. Tunnelma oli illan hämartyessä aina valtavan hyvä, kun aina viimeisen tukin soljahdettua veteen kokoonnuttiin ansaituille

rantakahveille, jota Aira Tiilikaisen johtama naistoimikunta Pirkko Tolvanen, Leena ja Aune Itkonen, Terttu Ripatti, Pirkko Laurio,

Maija Pehkonen ym. keittelivät. Mutta se työ kannatti, sillä seuramme silloinen rahastonhoitaja Kalevi Airas on kauniilla käsialallaan kirjannut tilikirjaan 15.6.1956: "Vieritysurakasta 175.590,-". Matemaatikko Asko Ruuskasen mukaan se tekee nykyrahassa n. 16.000 markkaa.

Samana talvena oli myös käynnissä puukeräys kylässä lavan rakentamista varten. Se antoi loistavan tuloksen, ainoastaan joitakin erikoistarvikkeita tarvitsimme ostaa, kun keräyspuut Ville Parkkisen sirkkelillä oli sahattu.

Lava rakennettiin sitten sinä kesänä suurimmaksi osaksi talkoilla, ainoastaan lavan runko- ja sähkötöistä jouduttiin maksamaan. Lavan rakennustöissä oli mestarina ja tärkeimpien töiden tekijänä kylän tunnettu ja arvostettu kirvesmies Kalle Pehkonen. Hän yhdessä Säämingin kunnan rakennusmestarin Aaro Juutin kanssa lavan muodon suunnitteli ja opasti kädestä pitäen myöskin meitä talkoomiehiä. Rahastonhoitaja Kalle Airas on kirjannut tileihin 1.7.1956 seuraavasti: "Katsastuspöytäkirjaan 700,-, nimismiehen matkakorvaus 1400,-, järjestysmieskortteihin 2200,-,

boorihiutaleisiin 606,-". Eli, että nimismies oli käynyt tarkastamassa, oliko Hakan lava lain vaatimassa kunnossa huvitilaisuuksien pitoon ja että seuralla on yleisen järjestyksen pitoon vaadittavat järjestysmiehet. Tilikirjan merkintä boorihiutaleista tarkoitti sitä, että lavalle oli ostettu lattian liukastusainetta.

Näin saatiin illan hämyssä syntymään kauniimmat tangon askeleet.

Lava avattiin 7.7.1956 ja se rupesi heti tuottamaan, kuten tilikirjan merkintä "Pääsylipuista 13.300,-", todistaa. Olipa seuraavana sunnuntaina hyvä lähteä piirisarjan peliin Mikkelin Pallokissojen 2. joukkuetta vastaan, kun voitiin maksaa tilikirjan mainitsema "Jalkapalloilijain matkakorvaus 6620 markkaa". Tuntui niinkuin olisimme eläneet omillamme.

Laajeneva toiminta, mm. lavan tontille suunniteltiin kioskin rakentamista, suunnitelmät kiekkoilijoiden osallistumisesta seuraavan talven maaseutusarjaan, painonnostovälineiden hankinta jne. sai aikaan taas uuden talkookevään. Pitäksämme seuran talouden tasapainossa. Taas käännyttiin ystävämme piiripäällikkö Matti Kosken puoleen kysellen mahdollisuuksia Repolan tukkien vierittämisestä Saimaan syliin. Matti oli jo odottanutkin yhteydenottoa. Sen huomasi siitä, ettei hän yhtään tinkinyt taksasta, jonka Reino Liukko Hakan johtokunnan valtuuttamana hänelle esitti. Matille oli tietenkin selvä intressi se, että tukit tulivat ajallaan järveen, hän tiesi tällaisen poikaporukan olevan paras takuu siitä. Vieritys aloitettiin Kyyrönsaaresta Varparannalta ja siihen osallistui paljon seuran jäseniä. Sitten matka jatkui edelleen iskuryhmillä Reino ja Erkki Liukko, Kalevi Airas, Timo Tiilikainen, Esko Ikonen, Osmo ja Matti Loikkanen, Timo Vellonen ja Matti Laurio. Tämä "hurja" porukka aloittaen

Kyyrönsaaresta kulki Niittylahden ja Tolvanien kautta aina tuonne Säamingin perukoille Turkinniemeen, vieritti lähes 20 000 pölliä Saimaaseen luovuttaen jokaisen hankkimansa markan Haukiniemen Hakan kassaan.

Se kevät oli muistorikas, siitä olemme usein poikien kanssa keskustelleet ja sitä muistelleet. Meillä oli tukenamme Repolan moottori, jota ajoi Albin Helimoinen. Sen moottorin avulla kokosimme ja vedimme tukkilautat, kun olimme ensin pöllit veteen vierittäneet. Piiripäällikkö Matti oli mukanamme koko ajan tehden töitä yhtä paljon kuin me muutkin. Moottori oli nukkumapaikkamme, jos milloin jousimme nukkumaan. Kaikki eivät siihen nukkumaan sopineet. Muistan eräänkin kirpeän pakkasyön, jolloin osa porukasta majoitui Turkinniemen Kososen illalla lämmitettyyn rantasaunaan. Se lienee ollut lämmitetty seuraavan päivän, äitienpäivän kunniaksi. Me vieritimme tukkeja seuraavanakin päivänä, sillä oli jouduttava seuran töiden jälkeen myös varsinaisiin töihin. Oli jouduttava kevättöihin pelloille ja iltaisin täytyi joutua harjoituksiin ja peleihin, sillä sarja alkaisi kohta.

Melkein kaksi viikkoa sillä reissulla viivylimme emmekä paljonkaan nuhteita saaneet, vaikka äitinpäiväkin oli tullut vietettyä tavanomaisesti poiketen. Olimme silloin nuoria. Silloin jaksoi tehdä melkein pä ympäripyöreää päivää, vaikka ruokapuolikaan ei ollut mitenkään erikoisen säännöllistä. Kuivan muonan höysteeksi

saatiin tosin silloin tällöin kalakeittoa, kun kalanpyydyksiä täytyi joskus nostaa pois vierityksen tieltä. Nyt jälkeensä olemme usein naureskelleet, että erikoisesti ne pyydykset, joissa oli kaloja, olivat kaikkein pahiten vierityksen tiellä. Muistan kuinka Ikonilahdessa jouduimme nostamaan ylös isonryssä ja, koska siinä oli muutamia hyviä haukia sai kalakeittomestariimme Reino Liukko tehtäväkseen keittää kalakeitto sinä aikana, kun muu porukka käy viskaamassa läheisessä niemessä olleet muutama sata tukkipölliä veteen. Reino oli löytänyt keittoastiaksi erään veneen vierestä hirmuisen ison tervapadan. Pata oli tainnut jäädä vähän huonolle pesulle, koska Erkki Liukko sanoi suimakasti veljelleen: "sannookkos se mies, että tää pata tul pestävä, tällä kalakeittolahan sais tervattu venneen". Erkin kommentti taisi olla liioittelua, sillä Reinon keittämä kalakeitto maistui meistä kaikista loistavalle kuivan muonan jälkeen. Mutta tällaisessa poikaporukassa huuli lensi jatkuvasti ja hirmuinen hevosteleminenkin toinen toisillemme kuului asiaan. Se vain lujitti yhteishenkeä niin siellä talkootouhuissa kuin myös seuran harjoituksissa ja ottelumatkoilla samoin kuin otteluissakin.

Näihin muistoihin kuuluu myös sotaväkikaverusten, työnantajaedustajan Matti Kosken ja työntekijäedustajan Osmo Loikkasen ikuinen kiista siitä kumpi putosi vierityksen aikana useamman kerran järveen. Poikien muistelusten mukaan meillä Matin kanssa olisi tasapeli Saimaaseen putoamisessa. Sinäkin keväänä hankittiin

vierityksellä seuran kassaan lähes 150.000 markkaa. Kolmannen kerran talkoiltiin sitten keväällä 1961 ja sen tuloksena on silloinen rahastonhoitaja Timo Tiilikainen kirjannut tilikirjaan näin: "toukokuun 31, tukinvierityksestä VAHL & CO Savonlinnan piiri 62.305 mk. Eli, että kolmen kevään aikana hankimme seuran kassaan tukinvieritystalkoilla noin 400.000 silloista markkaa. Nykyrahassa se tekisi noin 40.000 markkaa.

Vuosien aikana järjestimme myös lukuisia vierailuitamia ja vierailutansseja eri paikoissa. Suosittuja paikkoja olivat Makkolan Päivölä, Koskela Enonkoskella ja Oravin Nuorisoseuran talo. Siihen aikaan seura järjesti yleisölle myös kyydin tanssipaiikkaan. Rahastonhoitaja Timo Vellonen on merkinnyt 24.2.1957 tilikirjaan: "Ortjun kyyti Oraviin 2750 mk, autokyytitulot Oravissa 3150 mk". Seura rahasti matkustajilta ja maksoi autoilijalle. Pikkuinen erotus kyytimaksusta meni sitten nimismiehelle kyydityslupa. Se oli hyvää palvelua, koska silloin ei ollut kellaan autoa.

Ehkä erikoisin vierailuiltama järjestettiin v. 1962, kun teimme koko paikkakunnan voimalla rantakala- ja tanssiaisretken Hevossaloon saareen. Haastoimme Haukiveden toiselta puolelta RU:n Parkumäen osaston köydenvetokilpailuun Hevossalon rantahietikolle ja näin saimme myös sieltä puolelta paljon kansaa liikkeelle. Silloin 16. päivänä kesäkuuta 1962 oli paljon liikettä vesillä, kun sattui olemaan myös hyvin kaunis, lämmin kesäilta. Monenlaista

paattia oli liikkeellä. Kuljetukset oli järjestetty Oravista asti. Matkassa oltiin eväitten kanssa. Muistan kuinka Matti Kaartisen kurvatessa Huupposten nuottarantaan puolitoista hevosvoimaisella Seagull moottorillaan, kyydissään veljensä Kalle ja naapurin Hilka ja Eemil, Hilka otti veneestä käsivarrelleen korin, johon oli latonut päivällä paistamansa eväspiirakat. Monilla muillakin venekunnilla oli eväät mukana, saattoi olla joillakin palanpainikettakin. Oltiin lähdetty aivan kuin kesälomaretkelle keräämään voimia kohtaa alkavaa heinäntekoa varten.

Aika kului rättoisasti aina aamupuolelle yöttä, köyttä vetäen, rantakalaa syöden ja Huupposten navetan vintillä tanssien. Kaikki olivat tyytyväisiä ja, koska väkeä oli noin kolmesataa henkeä, kertyi seuran kassaan mukava summa rahaa. Myöskin talon isäntäväki oli hyvillään, kun oli niin paljon kansaa koolla. Se oli elämän tapaus kolmen talon yksinäisessä saarella. Ilmankos isäntä Jalmari Huupponen sanoikin, että kylänluvutkin saa pitää kymmenen kertaa ennen kuin saa näin paljon kansaa koolle. Kun kiittelin pois lähtiessä talon vanhaa emäntää sanoi tämäkin vielä intoa täynnä: "jos tuot seuraavalla kerralla pelurin niin tämä sakki ei ou vielä kuin sikkiitä". Seuraavana kesänä teimme vastaavanlaisen retken ja viime "pelurin", hovisoittajamme Kaiho Simolan, mutta ei se sakki suuremmaksi "sijinyt".

Toinen erikoisempi tapahtuma oli Polvijärven mäkeen järjestetty iltamäenlasku ja jäätanssit siinä mäenjuurella. Kahden kylän

kaasulyhdyt oli kerätty käyttööme ja ripustettu kahden puolen mäkeä valaisemaan alastulorinnettä. Oli aika kamakan näköistä, kun hyppääjä humautti pimeydestä valaistuun alastulorinteeseen. Tanssipaiikka oli lapioitu siihen jälle, soittopeliniä oli gramofoni tyhjän öljytynnörin päällä. Kansaa oli paljon ja jalalla laitettiin koreasti ja innokkaasti. Oman värinsä illan tapahtumille antoi Jussi Saukkosen Pikku-ruuna, joka yhtäkkiä pillastui ja karkasi Jussilta rynnäten tanssilaanin yli. Kukaan ei siinä rytäkässä loukkaantunut ja Jussikin lienee saanut hevonsa kiinni.

Kaikenlaista muutakin toimintaa oli seuran varainhankinnassa. Oli useampia rantakaloja kesäisin, pikkujoulujuhlia, arpajaisia ja keräyksiä. Tukki keräyksiä oli useana vuonna, ensin tanssilavaa varten, sitten lavan kioskia varten ja monena talvena jääkiekkokaukalon laitatarteita varten. Syksyllä 1957 suoritimme seuran talouden hyväksi mm. viljankeräyksen. Tilikirjan merkinnän 25.11.1957 mukaan keräys tuotti 7075 mk. Keräykset, talkootyö ja yleisötilaisuuksien, juhlien ja tanssien antama tuotto on taannut sen, että seuran toimintaa on voitu pyörittää niin laajana kuin se vuosien mittaan on tapahtunut. Talkootyöhön voi rinnastaa myös sen asian, etteivät Särkijärven kentän, eikä kiekkokaukaloalueen Suoniityn omistajat ole koskaan vaatineet pennin hyrkkää korvausta keltaan.

Kuinkahan monta kertaa erilaisissa toimintakertomuksissa on unohdettu naisten

ja muiden taustalla toimivien osuus järjestötyössä. Enimmäkseen luetaan vain lehdistä saavutukset, sentit, sekunnit ja maalit. Hiljaisten taustajoukkojen työ tahtoo helposti unohtua. Haluan tässä kohtaa mainita pelipaikkojen pesijöinä, eväitten laittajina, pelimatkoilla saatujen vammojen hoitajina, kioskien hoitajina, ketään muitakaan unohtamatta, muutamia henkilöitä. Loikkalan naisväki ei valittanut vaikka tupa oli iltaisin ja sunnuntaisin huovikasta ja muuta jalkinetta karheanaan, kun silloin alkuvuosina ei jääkiekkokaukalolla ollut pukusuojaa. Eikä Sylvi Taskinenkaan ollut mikseenkään, vaikka kaupan keittiö ja konttorikammari pursusi pelaajien vehkeistä. Keski-Saimaan myymälä olikin myös sopivan matkan päässä kaukalon "pukusuojaksi". Myöskin Suontauksen emäntä Lahja Kauppinen tietää minkälaista on olla suuren urheilijaperheen äiti. Kuuden urheilijalapsen huoltaminen peleihin ja muihin seuraintoihin vaatii avaraa mieltä ja nuorison tarpeiden ymmärtämistä. Talkootyötä johti omalta osaltaan tehokkaasti Aira Tiilikainen. Hän johti Hakan naistoihikuntaa, joka huolehti erilaisten talkoitien huoltapuolesta ja siitä asiasta, että Hakan kioskilavalla tuotettiin tulosta. Airan lisäksi lavan kioskien tuottavaan toimintaan vaikutti ratkaisevasti myös Aki Klemettisen monivuotinen palkaton talkootyö. Aki oli hiljainen puurtaja, mutta erittäin tehokas puurtaja.

Sen jälkeen, kun yksityisautot yleistyivät, on autonomistajien suorittama vapaaehtoinen kilpailijoiden kuljettaminen

ilmaiseksi ollut myös suuren luokan talkootyötä. Mutta varmaan eivät isät ja äidit ole katuneet koskaan sitä, että ovat olleet kuljettamassa jälkikasvuun hyvän harrastuksen, urheilun pariin. Se on ollut kuin etukäteistalletusta lapselleen tulevaisuutta varten. Siinä ei bensen kulumisen ole harmittanut ketään.

Talkootapahtumat olivat samalla mainioita kylälaisten kohtaus- ja tuumaustuokioita. Niissä suunniteltiin seuran toiminnan suuntaviivoja ja tehtiin päätöksetkin, jotka sitten kirjattiin johtokunnan ja yleisissä kokouksissa. Silloin ei asioita esitetty piirtoheittimen kalvoilla niin kuin nykyisin seuroissa ja yhdistyksissä jo yleisesti tehdään, silloin ei sellaisia vempaimia ollutkaan. Asiat kehittyivät jäsenten aivoissa ja ne tuotiin esille yhteisissä tilaisuuksissa.

Urheiluseurojen taloudenhoidossa alkoi hiukan helpompi kausi kuntien ruvetessa varaamaan budjetteihinsa määrärahoja seurojen toiminnan tukemiseksi. Saimme joinakin vuosina suurimman seuraavastuksen, koska olimme voimakkaimmin toimiva seura Säämingin pitäjässä. Jonakin vuonna toiminta-avustus oli 30.000 mk ja se jo tuntui seuran toiminnassa. Myöskin Hiesun kenttä oli hoidossamme talkootyönä. Siitä kertyi eräänäkin vuonna sihteeri Kauko Ikosen pöytäkirjamerkinnän mukaan 50.000 mk. Niinikään kiekkokenttä oli aikoinaan talkootyön varassa. Kunnan maksama korvaus meni seuralle.

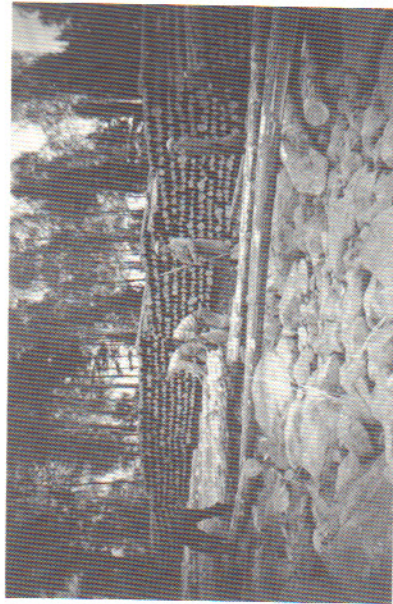
Jonkun verran saimme myös vuokratuloja. Lähiseudun seurat pitivät vierailutanssiaisia

lavallamme. Myös monenlaiset komeljanttarit vuokrasivat lavaa, mm. eräs voimamies veti linja-autoa hampaillaan lavan edessä.

Joinakin vuosina myöskin elokuvakierueet vuokrasivat lavaa ahkerasti. Se oli silloin ennen television yleistymistä. Kaikki sekin toiminta toi kaivattua kalkaalaa seuran kassaan, jota kohti ojentui milloin yleisurheilijan, milloin jalkapalloilijan, milloin jääkiekkoilijan tai hiihtäjän käsi hyvin anovana. Suoritettu korvaus oli kuitenkin vähäistä urheilijoiden todellisiin menoihin verrattuna. Siksi on annettava suuri tunnustus urheilijoillemme, että he pysyivät uskollisena kasvattaja- ja kotiseuralleen. Kuulin mm., että Asko Ruuskasen opiskellessa Turussa juuri parhaimpina urheiluvuosinaan, häntä olisi houkuteltu pukemaan päälle Turun Urheiluliiton musta edustusasu, juuri sellaista, jota kantoi aikoinaan kuuluisin suomalainen urheilija Paavo Nurmi. Viileänä matemaattikkona Asko ei kuunnellut seireenilauluja, vaan urheili opiskeluaikansakin ja uransa loppuun saakka Säämingin Urheilijoissa ja Haukiniemen Hakassa.

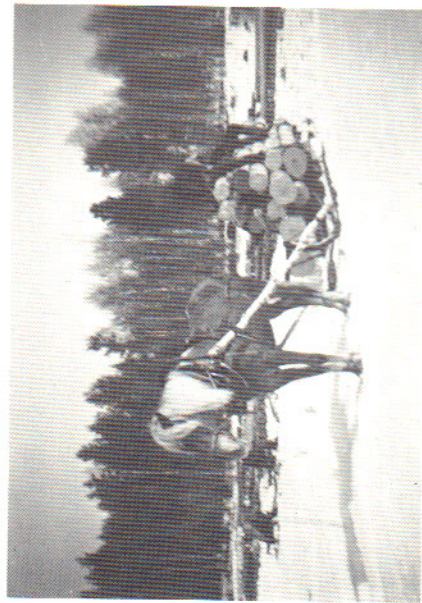
Kun tarkastelee seuran pöytäkirjoja, on talkootyö jatkunut ihan viime vuosiin asti seuran jäsenten hoidellessa niin Hiesun kenttää kuin myös Suoniityn jääkiekkokaukaloa talkoilla kaupungin korvauksen mennessä seuran kassaan. Mennyt talvi taisi olla ensimmäinen, jolloin kaukaloa hoiti valtion työllisyysvaroilla palkattu henkilö. Mutta kaukalolle viime talvena rakennettu uusi pukeutumissuoja tehtiin kylän vanhan hyvän tavan mukaan talkootyönä.

Seuran varainhankinnassa kyläläisten loistava yhteishenki osoitti aina voimansa. Järjestettiin suurimuotoisia talkoita ja erilaisia keräyksiä seuran toiminnan tukemiseksi.

Vasemmassa kuvassa talkoomiehet työssään, tukkeja putoaa jonkkaan tasaista tahtia ja samaan tahtiin kilahtelee myös seuran kirstuun toiminnassa tarvittavia markkoja.

Oikeanpuoleisessa kuvassa on erään kevään urakka päättymässä. Taitaa olla seuran puheenjohtaja Martti Taskinen, joka seuraa tyytyväisenä kun viimeinenkin tukki molskahtaa veteen.

Lavan rakentamiseen tarvittava puutavara kerättiin taloista. Kuvassa Eino Ripatti ja Timo Vellonen tuomassa puukuormaa sahauspaikalle.

Myöskin palkintoja kilpailuihin tehtiin "talkoilla". Kylässä toimineen veistokoulun oppilaat sorvasivat näin taidokkaita palkintoesineitä, joihin sitten veistokoulun oppilas Viljo Piironen teki kaiverrukset taitellisilla käsillään..

Haukiniemen Hakan toimihenkilöt

Seuran toimihenkilöinä ovat 40 vuoden
aikana toimineet seuraavat henkilöt:

Puheenjohtajina

Martti Taskinen
Osmo Loikkanen
Kauko Ikonen
Olli Loikkanen
Jouko Kauppinen
Reino Muhonen
Aimo Kaartinen
Atte Luostarinen

Varapuheenjohtajina

Kalevi Airas
Reino Liukko
Timo Vellonen
Aulis Haapiala
Aila Suokas

Johtokunnan jäseninä ovat toimineet
vuorollaan vuosien mittaan suunnilleen
kaikki aktiivisesti toiminnassa mukana olleet
kyläläiset

Sihteereinä

Osmo Loikkanen
Seppo Tiilikainen
Timo Vellonen
Kauko Ikonen
Pauli Liukko
Tuula Kauppinen
Juha Saunisto
Jukka Laurio
Mauri Taskinen
Teija Arokivi
Ritva Loikkanen

Rahastonhoitajina

Leo Taskinen
Kalevi Airas
Timo Vellonen
Esko Hiltunen
Tuula Kauppinen
Mauri Taskinen
Juha Saunisto

Mitä, heistä urheilulle vapaa-aikansa uhranneista on tullut?

Heistä on tullut hyvä maanviljelijöitä ja hyviä talojen emäntiä, hyviä metsätyöntekijöitä ja metsänhoitajia, hyviä rakennusmiehiä ja rakennusmestareita, virkamiehiä aina korkeimpia portaita myöten, yksi on ylennyt ministeriksikin, monella on ammattina opettajan työ, on lääkäreikin ja sairaanhoitajan ammattiin on moni antautunut. On sanomalehdentoimittajia, on liike-elämän palvelukseen ja moniin muihinkin ammatteihin antautuneita. Kolme entistä urheilupoikaamme ovat väitelleitä tohtoreita: Esko Mikkonen, Esko Kauppinen ja Jouni Taskinen.

Kaksi seuramme jäsentä on ollut valtakunnallisissa urheilujärjestöissä korkeimmilla mahdollisilla paikoilla. Jouko Loikkanen toimi monia vuosia Suomen Palloliiton puheenjohtajana ja Asko Ruuskanen Suomen Urheiluliiton liittovaltuuston puheenjohtajana. Nykyisin hän on liittovaltuuston varapuheenjohtaja.

Paikkakunnan urheiluedustuksista mainittakoon, että Osmo Loikkanen valittiin Säämingin kunnan urheilulautakuntaan Hakan perustamisvuonna 1953. Minua seurasi Asko Ruuskanen, joka toimi lautakunnan puheenjohtajana sekä Säämingissä että kuntaliitoksen 1973 jälkeen

Savonlinnassa. Askoa seurasi liikuntalautakunnan jäsenenä Juha Saunisto. Nykyisessä vapaa-ajan lautakunnassa, niin kuin sen nimi nyt lautakuntien yhdistämisten jälkeen kuuluu, on paikkakunnan edustajana Osmo Makkonen, Hakassa vuosikymmeniä järjestötyötä tehnyt urheilumies. He kaikki ovat täällä asuvia tai täällä syntyneitä ihmisiä, joista osa on nyt tänä päivänä palannut tänne muistelemaan toimintaansa Haka-nimisessä urheiluseurassa alueen nykyisten kanta-asukkaiden kanssa.

Lopuksi

Tällainen oli tarinani Haukiniemen urheiluelämästä ja niistä ihmisistä, jotka vapaa-aikanaan ovat touhuneet niissä toiminnoissa mukana. Tämä on painottunut enemmän sinne alkuvuosikymmenten toiminnan tarkasteluun, mutta annettakoon se minulle anteeksi, jos olen liiaksi viipynyt noissa muistojen kultaamissa nuoruuteni ajoissa.

Kun joku sitten aikanaan kirjoittaa seuran 50-vuotistarinaa, hän varmaan tarkastelee tarkemmin näitä lähivuosikymmeniä. Tämä on vain kevyt raapaisu ja kalpea kuvaus siitä tavasta työstä, joka urheilun eteen vuosikymmeninä on paikkakunnallamme tehty.

Kaikkea on mahdollon kertoa ja kaikkia nimiä mahdollon muistaa. Täydentäkääme tätä kukin omilla muistoissamme ja keskinäisissä muisteluksissamme. Varmasti kukaan meistä ei niitä aikoja kadu eikä suuntautuisi toisella tavoin harrastuksiinsa, vaikka nuoruuden valinnat olisivat nyt edessä.

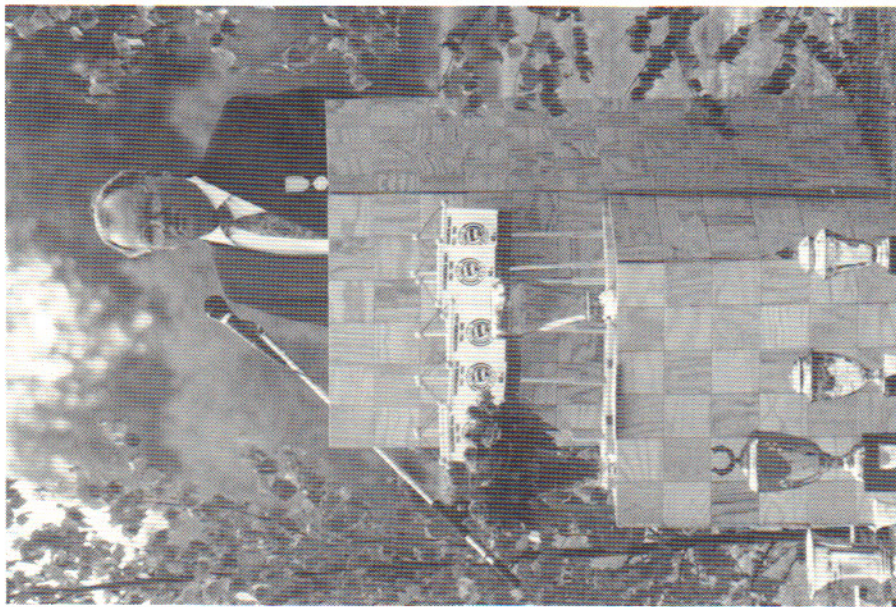
Olisimme tietysti viettä vapaa-aikamme muutenkin. Ehkä ahnaasti vain omaan napaamme tuijottaen olisimme saattaneet saavuttaa jopa enemmän henkilökohtaista mammonaakin, mutta mihin me olisimme sitä tämän enempää tarvinneet. Olisimme saattaneet saada vain itsellemme vahinkoa.

Vuosikymmeniä kestäneellä yhteistoiminnalla mm. urheilun saralla on kylästämme tullut se hyvä kylä, jossa on hyvä asua ja sinne muistojen siivittämien ajatuksin jälleen palata.

Olen usein sanonut, että urheilumuistot ja urheiluystävyyys ovat kestävimpiä muistoja ja kestävimpiä ystävyyttä. Urheilukentällä solmitut ystävyssuhteet kestävät läpi koko ihmisen elämän.

Haukiniemen vanhassa Loikkalassa
touonteon aikaan 1993

Osmo Loikkanen

Osmo Loikkanen esittämässä Hakan 40-vuotisjuhlassa 20.6.1993 "urheilusävytteistä kertomustaan".

Puhujapöntön edessä olevista palkinnoista ylimpänä Arvi Iksen muistopalkinto "ARVIN MALJA".

Haka elää ja voi hyvin.

Haukiniemen Haka ry:n 40-vuotisjuhlat 19.-20.6.1993 Hiesun urheilukentällä.
Sunnuntain pääjuhla.

Uudella innolla tulevaisuuden haasteita kohti.
Nuoremman polven pallotilja Teppo Laurio ja jalkapallo.